

Sygn. akt IV CSK 729/19

## POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku R. C. i G. C.  
przy uczestnictwie O.  
Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.  
o ustanowienie służebności przesyłu,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 23 czerwca 2020 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców  
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.  
z dnia 25 kwietnia 2019 r., sygn. akt [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Wnioskodawcy R. i G.C. wystąpili do Sądu Najwyższego ze skargą kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 25 kwietnia 2019 r., oddalającego ich apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 30 maja 2018 r., którym ustanowiono na nieruchomości należącej do wnioskodawców służebność przesyłu polegającą na prawie korzystania z gazociągu i posiadania dostępu do niego w celu eksploatacji, naprawy, modernizacji, konserwacji i kontroli w pasie terenu nie szerszym niż 3 metry na każdą stronę od osi gazociągu oraz ustalono jednorazowe wynagrodzenie za ustanowione prawo służebności na kwotę 26 318 zł.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że o oczywistej zasadności skargi świadczy przyjęcie przez sądy meriti, że nieruchomości wnioskodawców należy traktować wyłącznie jako grunty przeznaczone na cele budownictwa mieszkaniowego, co skutkowało określeniem mniejszej strefy kontrolowanej w odległości od osi gazociągu, a w konsekwencji wyliczeniem zaniżonej kwoty wynagrodzenia za ustanowienie służebności.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oparte na przesłance określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widocznej *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia

(zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, wynagrodzenie zasądzone za ustanowienie służebności przesyłu ma na celu rekompensatę za korzystanie przez przedsiębiorcę przesyłowego z cudzej nieruchomości, w zakresie niezbędnym do eksploataowania urządzeń i wykonywania innych czynności. W niniejszej sprawie Sąd odwoławczy właściwie ocenił, że niezbędny zakres ingerencji przedsiębiorcy przesyłowego pokrywa się z najbardziej prawdopodobnym sposobem wykorzystania gruntu na cele mieszkaniowe. Orzeczenie ponad tak określone zapotrzebowanie wychodziłoby poza zakres niezbędny do eksploataowania urządzeń. Podkreślić należy również, że z istoty służebności przesyłu nie wynikają ograniczenia właścicieli nieruchomości związane ze sposobem wykonywania władztwa nad nią, np. wznoszenia określonego rodzaju budynków (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2019 r., III CZP 20/19). Rozumowanie Sądu odwoławczego, które doprowadziło go do wniosku o ustalonym wymiarze strefy ochronnej, a zatem i wysokości wynagrodzenia nie nosi znamion sprzeczności z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego i jako ustalenie stanu faktycznego nie powinno stanowić zarzutu skargi kasacyjnej na mocy art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw